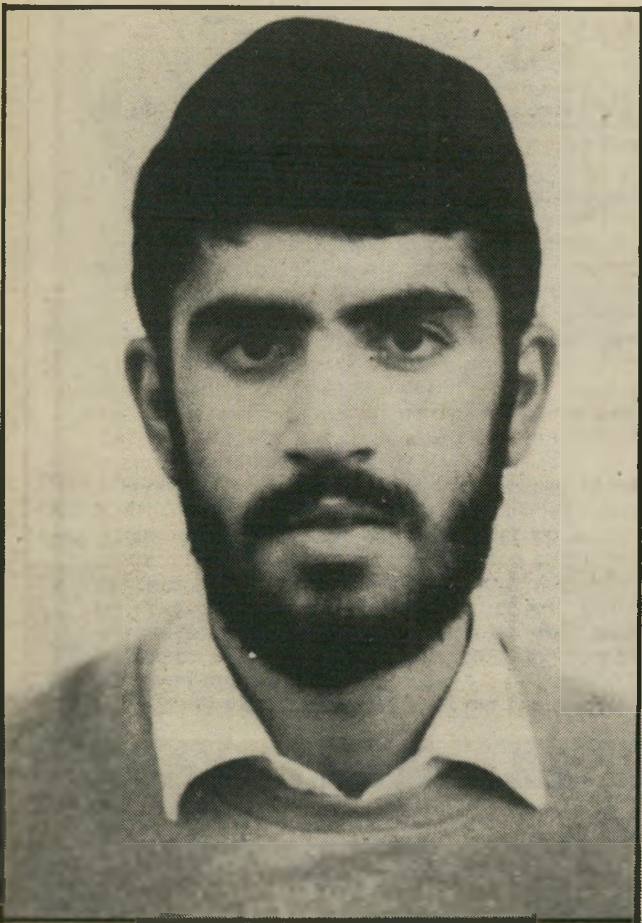

איכתב אבן מאוץ

תמיד שאתה ילד חכם ונחמד, ולא מגיע לי ילד כמוך. היא היתה נוסעת יחד עם הלן אחותך לבקר אותך במעון בירושלים. כי גם כאשר אני לא יכולתי לנסוע, שלחתי אליך את אחיותי, ושלחתי לך איתן מתנות קטנות. במהלך המישפט טען מישו שאני לא נורמאלית. לא ידעתי כיצד להתנגד או מה לעשות, ומצאתי את עצמי בבית משוגעים בירושלים. אני לא זוכרת מה היה שם המוסד, אבל ישבתי שם פחות משבוע ושיחררו אותי. מאז לא טען אף אחד שאני לא נורמאלית, ולא אושפזתי עוד. אני חושדת שזה נעשה אז כדי לשכנע את בית המישפט שאינני מתאימה להיות אמה שלך, והשופטים החליטו שיש לתת אותך לאימוץ.

ז'י אברהב לדעת האם, שושנה, צריך הבן האובד, ניסן, להיראות היום כך. זוהי תמונתו של אברהם לוטיזרד, אחיו הגדול של ניסן, שדמה לו מאוד בילדותם.

למדתי קרוא וכתוב, אבל הייתי אמה טובה, וגידלתי את כל הילדים שלי לתיאפארת. תראה היום את כל האחים והאחיות שלך, אף אחד לא יצא לתרבות רעה. כולם עובדים, לומדים בישיבות, והבנות נשואות ויש להן כבר ילדים. אז איך אפשר לומר שלא יכולתי לגדל גם אותך?

אנא, בוא!

כתבתי אז במצוקתי לחבריי כנסת: "טוענים בלישכתהסעד כי בגלל זה שלא ביקרתי את בני, אין מוכנים להחזיר לי אותו. אין אני מוכנה לוותר עליו אפילו אם אמות! אני מוכנה לוותר על עין אחת שלי ולא על הילד!" אבל שום דבר לא עזר. גם בית המישפט העליון אישר את מסירתך לאימוץ. הייתי במצב נורא של דיכאון. בכיתי (המשך בעמוד 34)

במעון כי כבר אינך שם. אני לא יכולה לקרוא מיכתבים, ולכן אולי לא הבנתי כי אחד המיכתבים שקיבלתי בדואר היה בעניין בקשה להפוך אותך לבר אימוץ. כאשר הבנתי זאת מיהרתי לכי תוב מיכתב-מחאה לכל העולם. כתבתי לחבריי-כנסת, לנשיא-המדינה ולבית המישפט, ואז מינו לי עורך-דין על חשבון המדינה. הוא ייצג אותי בהתחלה בבית המישפט המחוזי בירושלים, אבל במהלך הדיון הוא הפסיק

והייהם יהיו קלים משלי. אני מודה שהנקיון בבית לא תמיד היה מושלם, וגם האוכל לא היה תמיד מספיק. כאשר היית בן חצי-שנה חלית בשילשולים קשים, ואני חששתי לחיך. ביקשתי משכנה שתשמור על הילדים, ונסעתי איתך לבית-החולים באשקלון. נשארתי שם שבוע ימים, ואני ישנתי בלילות על הריצפה ליד מיטתך. אבל כאשר התאוששת אמר לי הרופא שכראי שאשלח אותך למעון של ויצו, כדי שיטפלו בך עד שתגדל קצת, ותחזור אליי. לא עשיתי את זה בלב קל, אבל ידעתי שאינני מסוגלת לתת לך מזון ראוי וטיפול כמו שתקבל במעון. וכך הלכתי יחד עם אחיך, אברהם, הגדול ממך בשנה, למעון של ויצו. המעון היה בירושלים. היה לי קשה מאוד להגיע לשם לביקורים. לא היה לי עם מי להשאיר את הילדים, הגב

זוהי קריאתה של אם. לפני 14 שנה אומץ בנה של שושנה לוטיזרד נגד רצונה. עכשין, משהגיע לגיל 18, היא כונה אליו באמצעות העולם הזה

כאב לי מעבודה קשה, ולא תמיד היה לי כסף לנסיעות. ולכן, במשך שלוש השנים שהיית בירושלים ביקרתיך רק שלוש פעמים. אני זוכרת שקיבלתי הזמנה לחגוג איתך את חג ט"ו בשבט במעון, ושמחתי שטוב לך שם. זוהי כמעט התעודה היחידה שיש לי ממך. אין לי אפילו תמונה שלך. אבל אני

המישפחה שהייתה שושנה (באמצע). ליד הבעל שנטש מילדיה: יפה, הלן ויעקב. התמונה לקוחה מתעודה ישנה של המישפחה.

זוכרת כמה יפה וחמוד היית. היו לך פנים עגולים ושיער מלא. היית דומה מאוד לאחיך אברהם. **הייתי, אמה טובה!** את אחיך אברהם החזירו אליי מהמוסד, וחשבתי שגם תורך יגיע. אבל כאשר רציתי לראותך, אמרו לי

לעבור, היו הילדים הקטנים נשאים לברם, ולפעמים גרמו לעצמם צרות ופגיעים. לא היה לי זמן לעבור לפרנסת המישפחה וגם לשמור ולטפל בילדים כמו שרציתי. אבל עשיתי הכל כדי שהילדים שלי ילמדו בבית-הספר. כמו ילדים אחרים, וגם אם לפעמים הם הלכו לבית-הספר בבגדים קרועים או יחפים, התעקשתי שילכו, כדי שהם יידעו קרואי-כתוב,

אילו ידעה שושנה לוטיזרד קרוא וכתוב, היתה כותבת את המיכתב הזה: בני היקר והאהוב, כאשר נולדת, קראתי לך ניסן יצחק, וכיניתי אותך איסי. אבל אני בטוחה שאחרי שאומצת שינו את שמך, כדי שלא תזכור את מוצאך האמיתי.

בן בניסן מלאו לך 18 שנה. אמרו לי שכעת אתה יכול לפנות ולפתוח את תיקי-האימוץ שלך, ולדעת מיהם הורייך האמיתיים. כאשר תפתח את התיק, תמצא בתוכו מיכתבים רבים שביקשתי מאנשים שונים לכתוב עבורי במשך השנים. אומנם לא ראיתיך יותר מ-14 שנה, אבל אני רוצה שתדע שלא היה אפילו רגע אחד, במשך השנים הללו, שלא חשבתי עליך ולא נלחמתי כדי שתחזור אליי. כאשר אומצת בידי מישפחה אחרת, היית בן 4, קטן מדי כדי לדעת את כל מה שקרה וכיצד התגלגלו העניינים כך שנלקחת מהבית למעון, ואחרי-כך לאימוץ. אבל אני רוצה שתדע שאף פעם לא נזנחתי אותך ולא ויתרתי עליך. נלחמתי נגד אימוצך בכל כוחותיי, אבל אלה לא הספיקו.

לא עשיתי בלב קל!

עליתי ארצה מפרס עם אביך וחמישה אחיך ואחיותיך ב-1967. באנו חסרי-כל, ושלחו אותנו להתגורר בקריית-מלאכי, שם אני גרה עד היום. תמיד נאלצתי לפרנס את המישפחה, מכיוון שאביך, חביבי, היה שתיין ולא התעניין במישפחה. אתה נולדת ב-6 באפריל 1968, בשעה שאביך כבר לא היה בבית. הוא עבר להתגורר עם אמו בתל-אביב, ואני נותרתי לבדי עם שישה ילדים קטנים. קשה להסביר לך מהם חייה של